

РЕШЕНИЕ

№ 2064

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ като разгледа докладваното от КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА Гражданско дело № 20231110161119 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. вр. с чл. 124 от ГПК .

Образувано е по искова молба на П. В. И.а, с ЕГН: *****, доуточнена с допълнителна молба с вх. № 341119/28.11.2023 г., подадена чрез адв. С. К., срещу СУ „Г.В.С.“ гр. София, представлявано от Б. Б. – директор, с която се иска 1/ да бъде признато за незаконно уволнението на П. В. И.а, извършено със заповед № 10/05.09.2023 г., връчена на 05.09.2023 г. при условията на отказ, и същото да бъде отменено; 2/ П. В. И.а да бъде възстановена на заеманата длъжност „заместник директор по учебната част“, с код по НКПД 23596002 при СУ „Г.В.С.“ при условията от преди уволнението и 3/ да бъде осъден СУ „Г.В.С.“ да заплати на ищеца обезщетение за оставането му без работа в периода от 06.09.2023 г. до 06.03.2024 г. в размер на 9358.68 лева /6 месеца по 1559.68 лева/, ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 07.11.2023 г. до окончателното плащане.

При условията на евентуалност и ако съдебното решение бъде постановено преди изтичане на шестмесечния период се прави искане да присъждане на обезщетение до датата на съдебното решение. Претендират се разноси.

В исковата молба се твърди, че ищецът е работил по трудово правоотношение /ТПО/ при ответника въз основа на трудов договор от 10.03.2023 г. като е заемал длъжността „заместник директор по учебната част“, с код по НКПД 23596002, с място на работа гр. София. Твърди се също, че трудовото правоотношение било прекратено със заповед № 10/05.09.2023 г.

– на основание чл. 328, ал. 2 от КТ. Според ищеца обаче заповедта била незаконосъобразна. В тази връзка ищецът на първо място твърди, че заповедта била с правно основание по чл. 328, ал. 2 от КТ – поради смяна на директора на учебното заведение, която съответно имал право да смени управленския екип. Посоченото основание обаче нямало как да намери приложение при ищцата, доколкото цитираният законов текст предполагал наличие на сключен договор за управление – чл. 244, ал. 7 от ТЗ. Такава хипотеза обаче не била налице в настоящия случай, а чл. 328, ал. 2 от КТ не можел да се тълкува разширително. С тези аргументи се иска претенциите да бъдат уважени. Представени са писмени доказателства.

В срока по чл. 131 от ГПК от ответника СУ „Г.В.С.“, е депозиран писмен отговор. Със същия искове по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 от КТ изрично се признават. В тази връзка изрично се посочва, че заповед № 10/05.09.2023 г. действително била незаконосъобразна, поради което и подлежала на отмяна. Поради това ответникът дори отправил писмено предложение в този смисъл до ищцата, но не могъл да открие последната. Оспорва се по основание и размер единствено искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ. В тази връзка се обръща внимание, че ищцата не била доказала оставането си без работа, а и от уволнението не били изтекли шест месеца. Освен това размерът на последното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец на ищцата било различно от посоченото от нея. С тези аргументи се иска искът по т. 3 да бъде отхвърлен изцяло респ. частично. С отговора са представени писмени доказателства.

В съдебно заседание, проведено на 23.01.2024 г. процесуалният представител на ищеца по делото поддържа исквата молба и иска същата да бъде уважена. Не прави искане за постановяване на решение при признание на иска. По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ прави увеличение на същия съобразно твърденията на ответника в отговора като посочва, че последният пълен отработен месец ищцата получила възнаграждение от **1793.75 лева, което следвало да бъде присъдено за шест месеца**. Представя писмени доказателства – трудови книжки /копие и оригинал/ и разпореждания от НОИ.

Ответната страна излага писмено доводи за неоснователност на претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ – изцяло евентуално частично. Посочва, че на ищцата е заплатено възнаграждение за 1 месец – като обезщетение за прекратяване на трудовия ѝ договор, което следва да бъде приспаднато. Представя писмени доказателства.

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

Страните по делото не спорят, а и от представените по делото: трудов договор № 27/10.03.2023 г. и допълнително споразумение № 158/05.07.2023 г., се установява, че П. В. И.а /Димитрова/ е работила по трудово правоотношение при ответника като е заемала длъжността „заместник директор по учебната част“, с код по НКПД 23596002 – като трудовият

договор е за неопределено време – при първоначална основна заплата от 1675 лева, впоследствие увеличена на 1850 лева.

Със заповед № 10/05.09.2023 г., връчена на ищцата на 05.09.2023 г. при условията на отказ, удостоверен с подписите на двама свидетели, трудовото правоотношение на П. В. И.а /Димитрова/ е прекратено на основание чл. 328, ал. 2 от КТ – поради смяна на директора на училището, считано от 25.08.2023 г. Съгласно заповедта на ищцата е следвало да се заплати обезщетение за неспазено предизвестие от 1 месец – в размер на 1977.50 лева и и за два дни неизползван отпуск в размер на 171.96 лева, както и средства за представително облекло от 210 лева.

Посочените суми са заплатени на ищцата на 28.09.2023 г., видно от банково излечение.

Съгласно удостоверение от ответника от 03.01.2024 г. размерът на последното трудово възнаграждение на ищцата за последен пълен отработен месец възлиза на 1793.75 лева – като е приложен и фиш за м.юни 2023 г.

С предложение от 22.12.2023 г., което няма данни да е получено от ищцата работодателят е отправил предложение до ищцата да отмени заповедта си за уволнение и да я възстанови на работа.

Видно от разпореждане № 281-00-77-5 от 20.09.2023 г. на НОИ ТП Я., считано от 06.09.2023 г. на ищцата е отпуснато обезщетение за безработица по КСО.

На последно място от копия от трудовите книжки на ищцата, представени в открито съдебно заседание в оригинал за констатация, се установява, че последното вписване в същите е от 07.09.2023 г. – като се отнася до прекратяване на процесния трудов договор – действал от 13.03.2023 г. до 05.09.2023 г. След тази дата липсват повече записи в трудовите книжки.

Останалите писмени доказателства са неотносими към процесния спор, поради което и съдът не ги обсъжда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявените искове са с правно основание по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Кодекса на труда. В доказателствена тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, както и прекратяването на същото респ. оставането си без работа в периода, за който претендира обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ и размерът на същото.

От своя страна ответникът следва да установи, че трудовото правоотношение с ищеца е било прекратено законосъобразно – при спазване на изискванията на трудовото законодателство - т.е. че е било налице основанието по чл. 328, ал. 2 от КТ, спазена е процедурата по уволнението, издадената заповед отговаря на нормативните изисквания вкл. е връчена на ищеца.

По допустимостта:

Настоящият състав намира предявените искове за допустими. В тази

връзка на първо място следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ исковете по спорове за прекратяване на трудовото правоотношение се предявяват в двумесечен срок. Съгласно ал. 2 на същия законов текст срокът тече от деня, в който на работника или служителя е била връчена съответната заповед, а при искове относно прекратяване на трудовото правоотношение – от деня на прекратяването.

Посоченият двумесечен срок е давностен, а не преклузивен. В тази връзка и въпросът дали същият е спазен подлежи на преценка при разглеждане на спора по същество и то само при направено изрично възражение от ответника – по арг. от чл. 120 от ЗЗД /така Определение № 667/05.08.2019 г. по в.ч.гр.д. № 492/2019 г. на Пернишкия ОС/.

По основателността:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ:

Както се посочи и по-горе съгласно чл. 358, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 1 от КТ прекратяването на трудовото правоотношение подлежи на оспорване с иск пред съда в двумесечен срок от настъпването му. В тази връзка и в настоящия случай заповед № 10/05.09.2023 г. е връчена на ищцата на същата дата 05.09.2023 г., като уволнението е считано от 06.09.2023 г. Исковата молба е подадена чак на 07.11.2023 г. т.е. след изтичане на двумесечния срок. Както се отбеляза и по-горе обаче този срок е давностен, а не преклузивен – като изтичането на същия съдът съобразява само по изрично възражение на ответника – работодател. В случая ответникът признава иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, като твърди, че заповедта за уволнение действително е незаконосъобразна. С оглед това поведение на ответника и искът следва да бъде уважен без съдът да излага подробни мотиви за това.

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 2 от КТ:

Предвид незаконността на извършеното уволнение, отмяна на заповедта и искане за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, а и доколкото липсват данни длъжността да е съкратена или работодателят да е прекратил дейността си съдът намира, че искът е основателен и следва да бъде уважен. В тази връзка и ищецът следва да бъде възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност, като ответникът работодател признава и този иск.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т. 3 във вр. с чл.225, ал. 1 от КТ:

За да бъде уважен искът с правно основание чл.344, ал.1, т. 3 от КТ вр. чл. 225, ал. 1 от КТ кумулативно следва да са налице следните три предпоставки: уволнението на работника или служителя трябва да бъде признато за незаконно; да е налице вреда, подлежаща на обезщетяване, която се съизмерява с пропуснатото брутно трудово възнаграждение на работника или служителя за времето след уволнението, през което е останал без работа, но за не повече от шест месеца; да съществува причинна връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. При липсата на която и да е от трите предпоставки, предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

В конкретния случай, уволнението е незаконно и като такова подлежи на отмяна. Предявеният обективно съединен иск за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ е осъдителен, поради което в тежест на ищеца е да докаже претенциите си, като установи оставането си без работа, претърпените вреди и техния размер. Оставането без работа е съществен елемент от фактическия състав, който следва да се установи по несъмнен начин в процеса с допустимите в закона писмени доказателства, като в настоящия случай такива се явяват представената трудова книжка и разпореждане от ТП на НОИ гр. Я..

От документите се установи, че след прекратяване на трудовото правоотношение, ищцата не е полагала труд по друг трудов договор – в процесния период от 06.09.2023 г. до датата на постановяване на съдебното решение – **06.02.2024 г.** в продължение на пет месеца. Съгласно направеното от процесуалния представител на ищцата изявление в съдебно заседание същата иска присъждане на обезщетението до датата на съдебното решение. К Т определя дължимата сума за обезщетение като равна на размера на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за периода, през който същият е останал без работа поради незаконното уволнение, но за не повече от 6 месеца, изчислено на база последното получено възнаграждение за месеца, предхождащ месеца на уволнението, съгласно разпоредбата на чл. 228, ал.1 от КТ. По делото ответникът посочи /което твърдение представлява признание на неизгоден факт за страната/, че месечното възнаграждение на ищцата, върху което следва да се определи обезщетението възлиза на **1793.75 лева**, в която връзка и беше направено увеличение на исковата претенция. За пет месеца обезщетението възлиза на 8968.75 лева. От тази сума обаче следва да бъде приспаднато едно възнаграждение – за 06.09.2023 г. до 06.10.2023 г. – което ищцата е получила като обезщетение за прекратяване на трудовия си договор – видно от заповедта и банковото извлечение /доколкото в противен случай ищцата би получила двойно плащане за един месец/. Тук следва да се отбележи и че ищцата не оспори получаване на посоченото плащане. Поради това и искът се явява доказан и основателен до сумата от 7175 лева – за 4 месеца като за разликата от 3587.50 лева / 2x1793.75 лева/ относима към периодите 06.09.2023 г. до 06.10.2023 г. и от 06.02.2024 г. до 06.03.2024 г., следва да бъде отхвърлен. Датата на исковата молба в случая е 07.11.2023 г., поради което и съдът присъжда законна лихва именно от 07.11.2023 г.

По исканията за разноси на страните:

Разноси в настоящото производство претендират само на ищцата, независимо, че се дължат и от двете страни.

Същата претендира разноси за адвокат от 600 лева, които са действително извършени. Възражение за прекомерност на същите от ответника не е въведено /видно от протокола от о.с.з./. Предвид липсата на разграничение, доколкото са предявени три иска съдът приема, че за всеки ищцата претендира по 200 лева. Поради това и първите два иска ѝ се дължат 400 лева, а по третия иск съобразно уважената част от същия ѝ се дължи

сумата от 133.33 лева или общо на ищцата се дължат разноси от 533.33 лева.

Предвид изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати и разноси в полза на съда – за държавна такса от 287 лева /върху иска за обезщетение за оставане без работа в уважената част/.

Водим от горното, Софийският районен съд:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ по иска на П. В. И.а, с ЕГН: ***** и адрес: гр. Я., ж.к. З.Р., бл. 34, вх. В, ап. 43, срещу СУ „Г.В.С.“ гр. София, БУЛСТАТ: 000673114, представлявано от Б. Б. – директор, уволнението на П. В. И.а, извършено със заповед № 10/05.09.2023 г., връчена на 05.09.2023 г. при условията на отказ за **НЕЗАКОННО** като **ОТМЕНЯ** заповед № 10/05.09.2023 г.

ВЪЗСТАНОВЯВА П. В. И.а, с ЕГН: ***** на заеманата от нея преди уволнението длъжност при СУ „Г.В.С.“ гр. София, а именно на длъжност „заместник директор по учебната част“, с код по НКПД 23596002 при условията от преди уволнението.

ОСЪЖДА СУ „Г.В.С.“ гр. София, БУЛСТАТ: 000673114, представлявано от Б. Б. – директор **ДА ЗАПЛАТИ** на П. В. И.а, с ЕГН: ***** и адрес: гр. Я., ж.к. З.Р., бл. 34, вх. В, ап. 43, сумата от **7175 лева** /4 месеца x 1793.75 лева/, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 във вр. с чл. 344, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда, за времето, през което ищцата П. В. И.а е останала без работа поради незаконното уволнение – за периода от 06.10.2023 г. до 06.02.2024 г. /датата на съдебното решение/, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба – **07.11.2023 г.**, до окончателното ѝ изплащане като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **1793.75 лева** – обезщетение за оставане без работа в периода от 06.09.2023 г. до 06.10.2023 г. и за сумата от **1793.75 лева** – обезщетение за оставане без работа в периода от 06.02.2024 г. до 06.03.2024 г. поради неоснователност на претенциите в отхвърлената част.

ОСЪЖДА СУ „Г.В.С.“ гр. София, БУЛСТАТ: 000673114, представлявано от Б. Б. – директор **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на П. В. И.а, с ЕГН: ***** и адрес: гр. Я., ж.к. З.Р., бл. 34, вх. В, ап. 43 сумата от общо **533.33 лева** адвокатско възнаграждение в настоящото производство по гр.д. № 61119/2023 г. на СРС съобразно уважените искиви претенции.

ОСЪЖДА СУ „Г.В.С.“ гр. София, БУЛСТАТ: 000673114, представлявано от Б. Б. – директор **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК по сметка на Софийски РС сумата от **287 лева** за държавна такса по уважените искиве.

УКАЗВА на СУ „Г.В.С.“ гр. София, БУЛСТАТ: 000673114, представлявано от Б. Б. – директор да внесе възложените в негова тежест разноси по сметка на съда, в едноседмичен срок, считано от влизане на решението в сила, **КАТО ГО ПРЕДУПРЕЖДАВА**, че в противен случай

съдът ще издаде служебно изпълнителен лист вкл. за сумата от 5 лева за издаване на листа и ще пристъпи към принудително събиране на вземанията.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок, считано от датата на обявяването му – **06.02.2024 г.**, надлежно съобщена на страните в последното открито съдебно заседание.

Съдия при Софийски районен съд: _____